

ZÁ•KOUTÁ•, KAM SE RÁ•DA VRACÁ•M - II.

StÁ™eda, 26 leden 2022

ZnÁ›ite ten pocit, kdy nÁ›kam odjedete na pÁ›r dnÁ›, a kdyÁ¾ se vracÁ-te zpÁ›t domÁ›, koukÁ›te na povÁ›domÁ© cesty, znaÁ• silnice, domy. TÁ›mhle dali do okna novÁ½ kvÁ›tinÁ›, tuhle zasadili novÁ½ strom, naproti starÁ½ pokÁ›celi. BliÁ¾Á-te se k mÁ›stu, kterÁ©mu Á™Á-kÁ›te domov. Á©Á-m bliÁ¾ pÁ™ijÁ-Á¾dÁ-te, tÁ-m má›ite silnÁ›jÁ› lechtÁ›nÁ› v Á¾aludku a vyhlÁ™Á™eba panÁ›- NovÁ›kovou v oknÁ›, aby jÁ›- Á•lovÁ›k mohl má›vnout, aÁ› vidÁ›, Á¾e jste to vy a jste zase doma.

OdeÁ›la

jsem z Á©Eeskoslovenska natrvalo a hroznÁ› se mi stÁ½skalo. VzpomÁ›nala jsem, jak vypadÁ› naÁ›je ulice, jestli susedi slunÁ› jejich Á•ervenobÁ›lÁ© peÁ™iny v oknÁ›, jestli jejich tÁ™eÁ›eÁ› má›la hodnÁ› tÁ™eÁ›nÁ› a hruÁ›ka hodnÁ› hruÁ›jek. ObÁ•as jsem vytÁ›hla fotku a snaÁ›ila se na nÁ›- vidÁ›t vÁ›c, neÁ¾ fotoaparÁ›t zachytil. Á©Easem se stesk prohluboval a chuÁ› vidÁ›t naÁ›jÁ› ulici se zvÁ›tÁ›ovala.

ChtÁ›la

jsem vidÁ›t celou Prahu, jÁ›-t po KarlovÁ› mostÁ›, cÁ›tit a slyÁ›jet Vltavu, jet do mÁ›sta SuÁ›ice a poslouchat jak Á›umÁ›- Otava. ZpÁ›tky jsem vÁ›jak nemohla a musela jsem jen doufat, zda mne zemÁ›, kterou jsem si vybrala, pÁ™ijme. Á©Eekala jsem dlouho, Á•ekala jsem na pÁ™Á-leÁ¾itost vybudovat si novÁ½ domov, kde se budu cÁ›tit dobÁ™e. Pak pÁ™iÁ›jel ten oÁ•ekÁ›vanÁ½ moment, kdy mne posadili na letadlo a za pÁ›r hodin jsem byla v zemi, kterÁ› mi sice byla cizÁ›-, ale slibovala svobodnÁ½ Á¾ivot pro mne a hlavnÁ› pro má© dÁ›ti. Bydlela jsem v bytech, kterÁ© mi nic neÁ™Á-kaly. NecÁ›tila jsem k nim a okolÁ›- kolem Á¾Á›dnÁ½ vztah.

Jednoho

dne zaÁ•ala televize vysÁ›lat zprÁ›vy o má©m dalekÁ©m domovÁ›, na kterÁ½ jsem tak Á•asto vzpomÁ›nala a po kterÁ©m se mi stÁ½skalo. SedÁ›la jsem napjatÁ› u televize a natÁ›Á•ela ka¾diÁ•kÁ½ zÁ›bÁ›r pochÁ›zejÁ›cÁ›- z Á©Eeskoslovenska. Tady to znÁ›jm, tady taky.....!!!!

A koneÁ›nÁ›

zas má›Á¾u jet domÁ›. OpÁ›t ten stejnÁ½ pocit, tanÁ•Á›cÁ›- motÁ½lci lechtajÁ›cÁ›- mne v Á¾aludeÁ›nÁ›- krajinÁ› a napjatÁ© sledovÁ›nÁ›- cesty. VÁ›jechno jsem to vychutnÁ›vala a má›la pocit, Á¾e se vracÁ-m z prÁ›zdnin u babiÁ•ky.

DovolenÁ›j

v má›stÁ›, kde jsem se cÁ›tila doma, utekla jak voda a nadeÁ›jel Á•as odletu. NadeÁ›jel Á•as se vrÁ›tit do naÁ›jeho barÁ›jÁ•ku, kterÁ½ leÁ¾Á- na druhÁ© pÁ›lce zemÁ›koule.

Cestou

z letiÁ›tÁ› jsem zaÁ•ala poznÁ›vat domy u dÁ›lnice, firmy, podjezdy, nadjezdy a dostavil se ten neomylnÁ½ pocitâ€! Spadnul mi kÁ›men ze srdce â€“ ano, je to dobrÁ½, jsem doma i tady, za velkou louÁ¾Á›-.

Imatu,

San

Jose, Californie

